

Az ügyek nem oldódnak meg maguktól

Hat éve vizsgálata vizsgálatot követ az egyik intézményben. Ezer kilométereket futott már a megyei vezető gépkocsija az ügyben, pedig hát az intézmény alig ötven kilométerre van a megyeszékhelytől. Sok száz órát foglalkoztak az ottani ügyekkel, hoztak tucatnyi fegyelmi határozatot, megtárgyaltak ugyanannyi fellebbezést, elutasítottak ugyanannyi panaszt. S az intézményben ma ugyanazok az egészségtelen állapotok uralkodnak, mint hat esztendővel ezelőtt. Minden baj és zűrzavar gyökere, hogy itt a szakmai és a gazdasági vezető nem fér össze egymással, veszekszenek, kölcsönösen jelentgetik egymást.

Az illetékeseket kérdezve, magánemberként, mindegyiküknek az a véleménye — s mint mondják, az volt már az ügy kezdetének kezdetén —, hogy addig nem lesz rend, amíg ez a két, egymással összeférni nem tudó ember kénytelen együtt dolgozni. Mint „hivatalos személyeknek” azonban más a véleményük. Nem nézik az ügyek egészét, csak külön-külön vizsgálják a különböző panaszokat, bejelentéseket, szabálytalanságokat, s ezekben hoznak — a helyzetet csak elmérgesítő, de az alaki szabályoknak tökéletesen megfelelő — határozatokat. Mert igaz ugyan, hogy kényelmetlen dolog újra és újra vizsgálatot indítani, tanúk tucatjait kihallgatni, mit is mondott a két veszekedő közül valamelyik ekkor vagy akkor, de az illetékesek inkább azt csinálják, mert meg akarnak menekülni attól a kényelmetlenségtől, amivel a hathatós intézkedés járna. Márpedig ezt meg kell tenni, s azoknak kell megtenniük, akik az intézmény felügyeletéért felelősek. Végére is azért állították őket oda, hogy azokat az anyagiakat, amelyeket államunk az intézmény ellátására fordít, a lehető legjobban gyümölcsöztessék, s nem azért, hogy folytonosan igazságot tegyenek az intézet két megatalkodott veszekedője között.

Tévednek, akik mindeddig halogatták az ügyben az érdemi határozatot, ha azt hiszik, hogy ezzel megmenekültek a döntés felelősségétől. Így van ez akkor is, ha arra hivatkoznak, hogy a döntés — végtére is két munkavállalóról van szó — nagy felelősséggel jár, hiba lett volna elhamarkodni a dolgot. Valamit alaposan megfontolni, vagy évekig halogatni valamit — két különböző dolog. Az időhúzás, a csodavárás és a megfontoltság korántsem azonos fogalmak.

Ha például az újítással foglalkozók bátran, valóban az újítás értékét, népgazdasága hasznát figyelembe véve döntenének mindenkor, aligha húzódná olyan sokáig némelyik újítási ügy. Sajnos, sokan szem elől tévesztik egy-egy műszaki javaslat elbírálásánál az alapvető kérdést: hasznos e az újítás a népgazdaságnak. Ehelyett inkább csak azt vizsgálják, milyen paragrafus ad lehetőséget időhúzásra, a határozat halogatására. Szó sincs róla, hogy bárkit is törvénytértésre, a rendeletek, a szabályok áthágására szeretnének bízni! Arra azonban joggal figyelmeztetünk, hogy a halogatást lehetővé tevő paragrafusoknál jóval fontosabb törvényeink szelleme, a különböző rész-igazságoknál sokkal fontosabbak alapvető elveink, célkitűzéseink.

Megtörténik, hogy emberek, akik baráti körben, társaságban szívesen beszélnek az élet rohanásáról, az íróasztal mögött ülve úgy gondolkoznak, hogy minden ráér. Gyakran előfordul, hogy egy-egy bérelszámolási panasz elintézéséig hetekig tart. Az ügyintéző természetesen nem akadályozza meg, hogy a dolgozó megkapja jogos járandóságát, de vár vele például a következő bérfizetésig. Pedig hát ő is a fizetéséből él, s nagyon jól tudja: különösen a kisebb keresetű nagyobb családokban bizony gyakran nagyon várják már a fizetés napját, s ha az ember meg is kapja a pénzét, egyáltalán nem mindegy, hogy mikor.

Bizony, nem az életben, hanem bürokrata módjára csak a papírok között élnek azok az emberek, akik úgy vélik, hogy hetekig-hónapokig ráérnek a dolgok. S azok is tévednek, akik úgy gondolják, az ügyek majd megoldódnak maguktól.

Bármennyire is kényelmetlen egyeseknek, a döntés nemcsak jog, hanem kötelesség is. Akit mások felügyeletével, irányításával bíztak meg, annak irányítania, felügyelni kell. S joggal kérik tőle számon nemcsak az egyes ügyek elintézését, hanem az egész gondjaira bízott terület munkájának színvonalát, eredményességét. S ha ő csak ügyeket intéz, sőt halogatva intéz, s szem elől tévesztli az egészet, bizony rosszul sáfarkodik a rábízottakkal.

P. I.

DÉL-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

56. évfolyam, 89. szám

Ára: 50 fillér

Szombat, 1966. április 16.

A harmadik ötéves tervben

Háromszáztízféle terméket kapunk a KGST együttműködés eredményeként

A magyar vegyipar a második ötéves terv időszakában rohamosan fejlődött. A növekedést nagymértékben segítette a KGST-ben kialakított szakosított együttműködés, amely

a harmadik ötéves tervben fokozódik.

1966—1970 között sok százra emelkedik azoknak a vegyiacikknek a száma, amelyeket az együttműködő baráti országoktól kapunk. Köztük a nagyvolumenű alapanyagok, késztermékek száma eléri a háromszázat. A magyar vegyipar főleg késztermékeket szállít cserébe. A kooperációnak ez a formája lehetővé teszi, hogy a magyar vegyipar továbbra is

mentesüljön egyes termékek előállításához szükséges drága beruházásoktól

és minden erejét azoknak a gazdaságos termelési ágaknak a fejlesztésére fordíthatja, amelyekre a KGST vegyipari állandó bizottságának ajánlásai specializáltak.

A szuszpenziós PVC-gyártásra specializált magyar vegyipar például továbbra is fejleszti ennek a fontos műanyagának a termelését. A jelenlegi tervidőszerkezetben viszont nem kell berendeznie a költséges beruházással járó emulziós gyártásra. Az emulziós PVC-fajtát, amelyet eddig nagyrészt nyugatról vásároltunk, most

teljes egészében Lengyelországból és az NDK-ból kapjuk majd,

termékcseré formájában. A növekvő műanyagfelhasználás következtében a nálunk nem gyártott polistirolból is nagyobb mennyiségre lesz szükség a következő években, mint korábban. Ezt az eddig jórészt nyugatról importált műanyagfajtát ezután szintén baráti országoktól, az NDK-tól, a Szovjetuniótól és

Csehszlovákiától kapjuk majd, majdnem teljes egészében, és

így szükségtelemné válik polistirolgyár építése az

1966—1970. évi időszakban. A műszalak közül a magyar ipar látja el danulonnal és polipropilénnel Lengyelországot, Bulgáriát, az NDK-t, s poliszter, valamint poliakrilnit szálát kap érte cserébe. A hazai viszkózusműszál-felhasználás így növekszik majd a következő években, de csak 1970 után kell gondolni a nyergesújfalusi gyár viszkózusrészlegének bővítésére, addig

a Szovjetunió szállítja részünkre a többlet viszkózusműszálát,

részben pedig a hozzávaló cellulóz alapanyagot. Fenolt is mind nagyobb mértékben használ majd fel a műanyag-és gyógyszeripar. Évi 1000 tonnás igényét a 200 tonna kapacitású dorogi gyár azonban nem bírja már kielégíteni. Igen előnyös a hazai vegyiparnak, hogy az elektromos ipar részére szükséges szilikonok gazdaságtalan gyártását leállíthatta.

Az NDK és

a Szovjetunió vállalta a magyar elektromos ipar ellátását ezzel az anyaggal.

A szervesvegyiparban nagymennyiségben szükséges metilalkohol előállítására a Lengyelország és a Szovjetunió mentesíti vegyiparunkat. 1970-ig a teljes szükségletet szállítják. A mezőgaz-

daság ma már 40—50 féle növényvédőszerrel használ, közülük azonban főképpen csak néhány tömegcikket gyárt a hazai ipar, a többit a baráti országoktól kapjuk. Az ipar több fontos ágában nélkülözhetetlené vált ioncserélő gyantákat viszont

a magyar vegyipar szállítja Csehszlovákiának és Bulgáriának.

A hazai gumiipari termelés egyik fontos alapanyagának, a műkaucsuknak a biztosítása már hosszabb ideje gondot okoz. A harmadik ötéves tervben a Szovjetunió és az NDK szállítási megszabadítják az ipart ettől a gondtól és csak későbbi időre kell előirányozni műkaucsukgyár építését.

A nagyarányú termékcseré során

a magyar vegyiparra az eddigiekénél is nagyobb feladatot vár,

hogy a KGST-országokat gyógyszeralapanyagokkal és speciális gyógyszerkészítményekkel ellássa. A magyar gyógyszeripar további nagyarányú fejlődését jórészt éppen azok a szállítások biztosítják, amelyek a Szovjetunióba, Bulgáriába, Csehszlovákiába, az NDK-ba és a többi baráti országba irányulnak. Steroid-hormonokkal, sokféle vitaminnal, barbiturát-készítményekkel és számos egyéb gyógyszerrel csaknem kizárólag a magyar vegyipar látja el a baráti országokat. (MTI)

A BUDDHISTÁK KOMPROMISSZUMA VIETNAMBAN

AZ ISKOLAREFORM IDŐSZERŰ FELADATAI

A KUBAI EGÉSZSÉGÜGY „DIAGNÓZISA”

MINT EGY NAGY CSALÁD

NAPIRENDE A KUKORICA-TERMESZTÉS

A szegedi textilipar exportterv túlteljesítése

A Kenderfonó és Szövőipari Vállalat szegedi és pécsi gyárai eredményesen zárták az év első negyedét. A végőnás tonnával mért mennyiségi tervét a vállalat 101,2 százalékkal teljesítette. A gyárak közül a pécsi kenderfonó eredménye a legmagasabb: 104 százalék.

A kész- és értékesített félkésztermékek termelési tervét a nagyvállalat 103,5 százalékkal teljesítette. E téren az újszegedi gyár és a szegedi jutafonó érte el a legjobban eredményt, 100,4, illetve 104,1 százalékot.

A vállalat exportkiszállítási tervének 107,6 százalékban tett eleget az első negyedév folyamán. Néhány partnernek, így a Szovjetunióknak jóval a szállítási határidő előtt elküldték az esedékes rendeléseket, hogy ezzel is hozzájáruljanak a szovjet textilipari dolgozók vállalatának sikeres teljesítéséhez.

Még lehet javítani a primőraru-ellátáson

A központi felvásárlás mellett bővítik a közvetlen árubeszerzést a termelőktől

Meglátogattunk Szegeden néhány zöldség-gyümölcs és élelmiszerüzletet: milyen minőségű és mennyi primőraruat ajánlanak a vásárlóknak. Nem mindenütt megnyugtató a helyzet, s elsősorban ennek okait kutatjuk.

1

A földművesszövetkezet 25-ös gyümölcs-zöldség szaküzletében, a Széchenyi téren bőven van minden, a szemnek is jó az úde, friss fejlesztették, retectosomók, a sóska, a paraj, a zöldhagyma látványos. A bolt alkalmazottai arról tájékoztatnak, hogy naponta friss árut vásárolnak, főleg a kübékházi termelőszövetkezetektől, de a háztáji gazdaságokból is. Arujuk naponta el is fogy, így másnapos zöldség nem kerülhet a vásárlókhoz.

A 110-es csemegebolt a primőrök egy részét a MEK-től rendeli, de több éves üzleti kapcsolata van a szegedi Felszabadulás Termelőszövetkezetével is. Így — ha a központi ellátás nem kielégítő, amire többször van példa — akkor a közvetlenül termelőtől megvett áruból biztosítják a vásárlók szük-

ségeit. A Szegedi Élelmiszer-kiskereskedelmi Vállalat 7-es, 8-as, 17-es és 31-es üzleteinek szintén közvetlen szabadpiaci felvásárlási joga van. Ezért ezekben az üzletekben a MEK-től átvett árukon kívül mindig van bőségesen termelőktől vásárolt zöldség.

2

Tehát a földművesszövetkezeti üzletek, a csemegeboltok és az említett élelmiszer-kiskereskedelmi áru-dák már az új gazdasági szemlélet elvei alapján, önállóságuk praktikus gyakorlásával állnak a vásárlók szolgálatára. Ez a módszer egészséges kereskedelmi versenyt jelent, amelynek eredményeként friss, tetszetős, jó minőségű és bizonyos esetekben még olcsóbb is az áru, ami a fogyasztóhoz kerül.

Az élelmiszer-kiskereskedelmi üzletek túlnyomó része azonban nem vásárolhat közvetlenül a termelőtől, kizárólag a MEK ellátására van utalva. A 4-es és a 26-os boltban, s más árudákban is hervadt, több napja kintt salátát, zöldhagymát, egyéb primőrt láthatunk, s ennek

csupán az áruellátási szervezetszervezetek az okai. A központi felvásárló szerv ugyanis nem mindig a megrendeléseknek megfelelően szállít; gyakran 2—3 napra való zöldséget is kénytelenek átvenni a kisebb üzletek, ami aztán a nyakukon marad.

3

Felismerte ezt a helyzetet a vállalat is, ezért vette tervbe, hogy rövid időn belül még további nyolc üzletében teszi lehetővé közvetlen árubeszerzést a termelőktől. A szegedi Móra Ferenc Termelőszövetkezetrel kötött megállapodást, de tovább mélyíti kapcsolatait a szegedi Felszabadulás és a Haladás, a röskei Petőfi, a domaszéki Rákóczi Tsz-szel és más termelőkkel is. Ezáltal könnyíti a MEK gondjain is és így a csak központi ellátásból profitáló boltok szintén friss, jó minőségű primőröket kaphatnak s adhatnak el a fogyasztóknak.

Ennek a jól bevált módszernek a kiterjesztése annál is inkább helyesre látszik, mert a hamarosan bekövetkező gyümölcsszezonban is az áruellátást fogja javítani, a fogyasztó érdekeit szolgálja. S ez az elsőrendű!

Műanyaggyár Jerevánban

A szovjet vegyipar fejlődése kiterjed valamennyi köztársaságra. A közelmúltban kezdte meg működését egy új gyár Jerevánban, Örményország fővárosában is. A műbőrök, ragasztók, lakkok egyik alapanyaga készül ebben az üzemben, a polivinilacetát. A köztársaság ön-ellátó lett, most már Jerevánból szállítják az ország műanyagfeldolgozó üzemibe ezt a fontos vegyipari terméket.

